

Pateicības dievišķā dāvana

Prezidents Tomass S. Monsons

Pateicīga sirds veidojas caur pateicības izteikšanu mūsu Debesu Tēvam par Viņa svētībām un apkārtējiem cilvēkiem par to, ko viņi ienes mūsu dzīvē.

Šī bija brīnišķīga sesija. Kad es tiku iecelts par Baznīcas prezidentu, es teicu: „Vienu uzdevumu es ņemšu sev. Es būšu Tabernakla kora padomdevējs.” Es ļoti lepojos ar savu kori!

Mana māte par mani reiz teica: „Tomij, es ļoti lepojos ar visu, ko tu esi paveicis. Taču man tev ir viena piezīme. Tev vajadzēja turpināt mācīties klavierspēli.”

Tad es piegāju pie klavierēm un nospēlēju viņai vienu skaņdarba fragmentu: „Nu, mēs ejam, [nu, mēs ejam] uz dzimšanas dienas svinībām.”¹ Tad es viņu noskūpstīju uz pieres, un viņa apskāva mani.

Es mēdzu domāt par viņu. Es arī mēdzu domāt par savu tēvu. Es arī aizdomājos par visiem tiem Augstākajiem pilnvarotajiem, kuri ir iespaidojuši mani, kā arī par citiem, ieskaitot atraitnes, kuras es apmeklēju — visas 85 — dažreiz nesot cāli cepšanai, dažreiz nedaudz kabatas naudas.

Vienu no viņām es vienreiz apmeklēju kādā vēlā vakarā. Bija pusnakts, es ienācu aprūpes namā, un administrators teica: „Esmu pārliecināts, ka viņa ir aizmigusi, bet viņa man lika noteikti viņu pamodināt, jo viņa teica: „Es zinu, ka viņš atnāks.””

Es satvēru viņas roku; viņa nosauca mani vārdā. Viņa bija pilnīgi pamodusies. Viņa piespieda manu roku pie savām lūpām un teica: „Es zināju, ka tu atnāksi.” Kā gan es varētu neatnākt?

Skaista mūzika mani šādi iespaido.

Mani mīlotie brāļi un māsas, mēs esam dzirdējuši iedvesmotus patiesības, cerības un mīlestības vēstījumus. Mūsu domas ir vērsušās pie Viņa, kurš izpirka mūsu grēkus, kurš mums parādīja, kā jādzīvo un kā jālūdz, un kurš ar Savu rīcību uzskatāmi parādīja kalpošanas svētības — patiesi mūsu Kungs un Glābējs, Jēzus Kristus.

Lūkas grāmatas septiņpadsmitajā nodaļā mēs lasām par Viņu:

„Un notika ceļā uz Jeruzālemi, Viņš gāja vidū caur Samariju un Galileju un iegriezās kādā ciemā.

Te Viņam pretim nāca desmit spītālīgi vīri, tie apstājās no tālienes

un paceltā balsī sauca: „Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!”

Un Viņš, tos ieraudzījis, tiem sacīja: „Ejiet, rādieties priesteriem!” Un notika, ka tie aizejot ceļā kļuva veseli.

Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, griezās atpakaļ un skaļā balsī Dievu slavēja, nometās uz sava vaiga pie Viņa kājām un pateicās Viņam. Un tas bija samarietis.

Tad Jēzus griezās pie tā un sacīja: „Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi?”

Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien šis cittautilietis?”

Un Viņš tam sacīja: „Celies, ej! Tava ticība tev ir palīdzējusi.”²

Caur dievišķu iejaukšanos tie, kuri bija spītīgi, tika paglābti no nežēlīgas, lēnas nāves un viņiem tika dota jauna iespēja dzīvot. Viens, kurš izteica pateicību, izpelnījās Meistara svētību, deviņi, kuri izrādīja nepateicību, izpelnījās Viņa vilšanos.

Mani brāļi un māsas, vai mēs atceramies pateikties par svētībām, kuras mēs saņemam? Sirsnīga pateicības paušana mums palīdz ne tikai apzināties savas svētības, tā arī atver debesu vārtus un palīdz mums sajust Dieva mīlestību.

Mans dārgais draugs prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Kad jūs dzīvojat ar pateicību, jūs nedzīvojat ar augstprātību, ar bažām vai egoismu; jūs dzīvojat ar pateicības garu, kas jums ir piemērots un svētīs jūsu dzīvi.”³

Mateja grāmatā Bībelē ir vēl viens pieraksts par pateicību, šoreiz kā Glābēja izpausme. Kad Viņš trīs dienas bija ceļojis tuksnesī, vairāk nekā 4000 cilvēku sekoja un ceļoja kopā ar Viņu. Viņš iežēlojās par viņiem, jo viņi nebija ēduši visas trīs dienas. Tomēr Viņa mācekļi šaubījās: „Kur lai ņemam šeit tuksnesī tik daudz maizes, lai paēdinātu tādu pulku ļaužu?” Līdzīgi daudziem no mums, mācekļi redzēja tikai to, kā trūka.

Jēzus tiem sacīja: „Cik jums ir maizes?” [Mācekļi] atbildēja: „Septiņas un kāds mazums zivtiņu.”

Un Viņš lika ļaudīm apsēsties zemē,

ņēma tās septiņas maizes un tās zivis, *pateicās*, pārlauza un deva tās mācekļiem un mācekļi ļaudīm.”

Ievērojiet, ka Glābējs pateicās par to, kas viņiem bija, — un tad notika brīnums. „Un viņi ēda un paēda, un no atlikušām druskām salasīja septiņus grozus pilnus.”⁴

Mēs visi esam pieredzējuši brīžus, kad mēs koncentrējamies uz to, kā mums pietrūkst, nevis uz savām svētībām. Grieķu filozofs Epiktēts teica: „Gudrs ir tas cilvēks, kurš neskumst pēc tā, kā viņam nav, bet priecājas par to, kas viņam ir.”⁵

Pateicība ir dievišķs princips. Tas Kungs caur atklāsmi, dotu pravietim Džozefam Smitam, paziņoja:

„Tev būs pateikties Tam Kungam, tavam Dievam, visās lietās. ...

Un nekā cilvēks neaizvairo Dievu, jeb ne pret vienu Viņa dusmas nav iedegušās, kā vien pret tiem, kas neatzīst Viņa roku visās lietās un neklausā Viņa pavēlēm.”⁶

Mormona Grāmatā ir teikts, lai mēs „ik dienas dzīvotu, pateicoties par tām daudzajām žēlastībām un svētībām, kuras [Dievs] dāvējis.”⁷

Neatkarīgi no mūsu apstākļiem, katram no mums ir daudz kas, par ko būt pateicīgiem, ja vien mēs apstāsimies un padomāsim par savām svētībām.

Šis ir brīnišķīgs laiks, lai dzīvotu uz Zemes. Kaut arī mūsdienu pasaulē ir daudz kā nepareiza, ir arī daudz kas pareizs un labs. Ir veiksmīgas laulības, vecāki, kuri mīl savus bērnus un upurējas viņu labā, draugi, kuri rūpējas par mums un palīdz mums, skolotāji, kuri māca. Mūsu dzīves tiek svētītas neskaitāmos veidos.

Mēs varam iedvesmot sevi un arī citus, kad mēs atsakāmies uzturēties negatīvu domu sfērā un rosinām savās sirdīs pateicības attieksmi. Ja nepateicība tiek ierindota starp nopietnākajiem grēkiem, tad pateicība ieņem savu vietu starp cildenākajiem tikumiem. Kāds ir teicis, ka „pateicība ir ne tikai augstākais no tikumiem, bet arī visu pārējo tikumu māte”.⁸

Kādā veidā mēs varam rosināt savās sirdīs pateicības attieksmi? Prezidents Džozefs F. Smits, sestais Baznīcas prezidents, sniedza atbildi. Viņš teica: „Pateicīgs cilvēks pasaulē saskata ļoti daudz ko, par ko būt pateicīgam, un ar viņu labais ņem virsroku pār ļauno. Mīlestība pārspēj greizsirdību, un gaisma padzen tumsu no viņa dzīves.” Viņš turpināja: „Lepnība izposta mūsu pateicību un tās vietā novieto savtīgumu. Cik gan laimīgi mēs jūtamies pateicīgas un mīlošas dvēseles klātbūtnē, un cik gan uzmanīgiem mums jābūt, lai ar lūgšanām pilnas dzīves palīdzību veidotu pateicības pilnu attieksmi pret Dievu un cilvēkiem!”⁹

Prezidents Smits mums saka, ka lūgšanu pilna dzīve ir atslēga uz pateicības izkopšanu.

Vai materiālās lietas dara mūs laimīgus vai pateicīgus? Iespējams, tikai uz brīdi. Tomēr tās lietas, kas sniedz dziļu un paliekošu laimi un pateicību, ir lietas, ko nevar nopirkt par naudu: mūsu ģimenes, evaņģēlijs, labi draugi, mūsu veselība, mūsu spējas, mīlestība, ko mēs saņemam no apkārtējiem cilvēkiem. Diemžēl tās ir dažas no lietām, kuras mēs sev ļaujam pieņemt kā pašas par sevi saprotamas.

Angļu rakstnieks Oldess Hakslijs rakstīja: „Vairumam cilvēku piemīt gandrīz neierobežotas spējas pieņemt lietas kā pašas par sevi saprotamas.”¹⁰

Mēs bieži kā pašus par sevi saprotamus pieņemam tos cilvēkus, kuri visvairāk pelnījuši mūsu pateicību. Negaidīsim, līdz būs pārāk vēlu, lai mēs izteiktu šo pateicību. Runājot par zaudētajiem tuviniekiem, kāda sieviete pauda savu nožēlu šādi: „Es atceros tās laimīgās dienas un bieži vēlos, kaut varētu paust mirušo ausīs pateicību, kas viņiem pienācās dzīves laikā un ko viņi tik reti saņēma.”¹¹

Tuvinieku zaudēšana gandrīz nenovēršami raisa mūsu sirdīs kādu nožēlu. Mazināsim šādas sajūtas, cik tas ir mūsu spēkos, bieži paužot savu mīlestību un pateicību viņiem. Nekad nevar zināt, cik drīz tas būs par vēlu.

Pateicīga sirds rodas, paužot pateicību mūsu Debesu Tēvam par Viņa svētībām un apkārtējiem cilvēkiem par visu, ko viņi sniedz mūsu dzīvē. Tas prasa apzinātu piepūli — vismaz līdz brīdim, kad mēs esam patiesi apguvuši un attīstījuši pateicības attieksmi. Nereti mēs jūtamies pateicīgi un *grasāties* paust savu pateicību, taču aizmirstam to izdarīt vai vienkārši to neizdarām. Kāds ir teicis, ka „pateicības sajūšana un nepaušana ir kā dāvanas iesaiņošana un tās neiedošana”.¹²

Kad mēs saskaramies ar izaicinājumiem un problēmām savā dzīvē, nereti mums ir grūti koncentrēties uz savām svētībām. Tomēr, ja mēs pietiekami uzcītīgi meklēsim un pietiekami rūpīgi raudzīsimies, mēs spēsim sajust un apzināties, cik gan daudz mums ir dots.

Es dalīšos ar jums stāstā par kādu ģimeni, kura spēja rast svētības nopietnu izaicinājumu laikā. Tas ir stāsts, ko es izlasīju pirms daudziem gadiem un esmu to saglabājis tā vēstījuma dēļ. To uzrakstīja Gordons Grīns, un tas bija iespiests kāda Amerikas žurnāla numurā pirms vairāk nekā piecdesmit gadiem.

Gordons stāsta, kā viņš uzauga kādā fermā Kanādā, kur viņam un viņa brāļiem un māsām pēc skolas bija jāsteidzas uz mājām, kamēr citi bērni spēlēja bumbu un devās peldēties. Tomēr viņu tēvs spēja viņiem palīdzēt saprast, ka viņu darbs ir kaut kā vērts. Tas īpaši pierādījās pēc ražas novākšanas, kad ģimene svinēja Pateicības dienu, jo tajā dienā viņu tēvs pasniedza viņiem lielu dāvanu. Viņš veica inventarizāciju visā, kas viņiem piederēja.

Pateicības dienas rītā viņš aizveda tos uz pagrabu, kur bija mucas ar āboliem, kastes ar bietēm, smiltis ierakti burkāni, un kartupeļu maisu grēdas, kā arī zirņi, kukurūza, pākšu pupas, želejas, zemeņu un citi ievārijumi, kas piepildīja pagraba plauktus. Viņš lika bērniem visu rūpīgi saskaitīt. Tad viņi devās uz klēti un rēķināja, cik daudz tonnu siena tur ir un cik daudz bušļu graudu ir noliktavā. Viņi saskaitīja govīs, cūkas, vistas, tītarus un zosis. Viņu tēvs teica, ka viņš vēlas uzzināt savu krājumu apmērus, taču viņi zināja, ka patiesībā viņš vēlējās, lai viņi saprastu tajā svētku dienā, cik bagātīgi Dievs ir viņus svētījis un atalgojis par visām viņu darba stundām. Beidzot, kad viņi apsēdās pie mielasta, ko bija pagatavojusi viņu māte, viņi tiešām spēja apzināties savas svētības. Gordons tomēr norādīja, ka Pateicības diena, ko viņš atcerējās ar vislielāko pateicību, bija gadā, kad viņiem likās, ka nav nekā, par ko būt pateicīgiem.

Gads iesākās labi — viņiem bija siena krājumi, daudz sēklu, četri sivēnu metieni; un viņu tēvam bija mazliet atlicināta nauda, lai kādu dienu viņš varētu atļauties iegādāties siena ķīpu krāvēju — brīnišķīgu mašīnu, par kuru daudzi fermeri tikai sapņoja. Tas bija gads, kad viņu pilsētā tika ievilkta elektrība — tomēr ne viņu mājā, jo viņi to nevarēja atļauties.

Kādu vakaru, kad Gordona māte veica lielo veļas mazgāšanu, iesaistījās viņa tēvs un, pienācis pie veļas dēļa, lūdza savai sievai iet atpūsties un paadīt. Viņš teica: „Tu vairāk laika pavadi mazgājot veļu nekā gulot. Vai, tavuprāt, mums nevajadzētu kļūt pieļāvīgākiem un ievilkt elektrību?” Kaut arī esot pacilātā garastāvoklī par šo iespēju, viņa apraudājās, domājot par siena ķīpu krāvēju, ko nevarēs iegādāties.

Tā nu tajā gadā elektrības līnija tika ievilkta līdz viņu mājai. Lai arī tas nebija nekas moderns, viņi iegādājās veļas mazgājamo mašīnu, kas visu dienu darbojās pati, un spīdošas gaismas spuldzes, kas šūpojās pie visiem griestiem. Lukturus vairs nevajadzēja uzpildīt ar eļļu, nevajadzēja vairāk izgatavot degļus, ne arī tīrīt nokvēpušo dūmvadu. Lukturi klusi tika nolikti bēniņos.

Elektrības ievilkšana viņu fermā bija gandrīz pēdējā labā lieta, kas viņiem tajā gadā notika. Tiklīdz kā viņu graudaugi sāka spraukties cauri zemei, sākās lietavas. Kad lietus beidzot mitējās, nebija palicis neviens augs. Viņi sēja no jauna, taču atkal lietavas sasita graudaugus zemē. Viņu kartupeļi sapuva dubļos. Viņi pārdeva dažas govīs un visas cūkas, un citus mājlopus, ko viņi sākotnēji bija domājuši paturēt, saņemot par tiem ļoti mazu samaksu, jo ikvienam bija jārikojas tāpat. Viss, ko viņi novāca tajā gadā, bija daži rāceņi, kas kaut kādā veidā bija pārcietuši vētras.

Tad pienāca Pateicības diena. Māte teica: „Varbūt labāk šogad par to aizmirsīsim. Mums pat nav palikusi neviena zoss.”

Tomēr Pateicības dienas rītā Gordona tēvs parādījās ar savvaļas trusi un palūdza savai sievai to pagatavot. Negribot viņa ķērās klāt, norādot, ka tas prasīs ilgu laiku, lai izceptu šādu sīkstu gaļu. Kad tas galu galā tika uzlikts uz galda kopā ar dažiem rāceņiem, kas bija pārcietuši sliktos laika apstākļus, bērni atsacījās ēst. Gordona māte raudāja, un tad viņa tēvs izdarīja ko savādu. Viņš uzkāpa bēniņos, paņēma eļļas lukturi, uzlika to atpakaļ uz galda un iededzināja to. Viņš lika bērniem izslēgt elektrisko apgaismojumu. Kad tur atkal bija tikai lukturis, viņi tikko kā spēja noticeēt, ka agrāk bija tik tumšs. Viņi brīnījās, kā viņi vispār kaut ko spēja saskatīt bez spožajām gaismām, kas bija iespējamas, pateicoties elektrībai.

Ēdiens tika svētīts, un ikviens ēda. Kad vakariņas bija apēstas, viņi visi klusi sēdēja. Gordons rakstīja:

„Vecā luktura blāvajā gaismā mēs atkal sākām skaidri redzēt. ...

Tā bija garšīga maltīte. Trusis garšoja pēc tītara, un rāceņi bija garšīgākie, kādus mēs varējām atminēties. ...

... Mūsu mājas ... , par spīti trūcumam, bija ļoti bagātas.”¹³

Mani brāļi un māsas, paust pateicību ir laipni un godājami, rīkoties pateicīgi ir dāsni un cildeni, taču vienmēr dzīvot ar pateicību savās sirdīs nozīmē pieskarties debesīm.

Šī rīta nobeigumā mana lūgšana ir, lai papildus visam citam, par ko mēs esam pateicīgi, mēs allaž domātu par savu pateicību mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristum. Viņa brīnišķīgais evaņģēlijs sniedz atbildes uz dzīves lielākajiem jautājumiem: No kurienes mēs nākam? Kādēļ mēs esam šeit? Kurp dosies mūsu gari, kad mēs nomirsim? Šis evaņģēlijs tiem, kas dzīvo tumsībā, sniedz dievišķas patiesības gaismu.

Viņš mūs mācīja, kā lūgt. Viņš mūs mācīja, kā dzīvot. Viņš mūs mācīja, kā mirt. Viņa dzīve ir mīlestības mantojums. Slimos Viņš dziedināja, nomāktos Viņš uzmundrināja, grēciniekus Viņš izglāba.

Galū galā Viņš palika viens. Daži apustuļi šaubījās, viens Viņu nodeva. Romiešu kareivji caurdūra Viņa sānu. Dūsmīgs pūlis atņēma Viņa dzīvību. No Golgātas kalna vēl atskan Viņa līdzjūtīgie vārdi: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”¹⁴

Kas bija šis „vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās”?¹⁵ „Kas ir šis godības Ķēniņš,”¹⁶ kungu Kungs? Viņš ir mūsu Meistars. Viņš ir mūsu Glābējs. Viņš ir Dieva Dēls. Viņš ir mūsu pestīšanas gādnieks. Viņš māj: „Nāciet Man līdzī.”¹⁷ Viņš pamāca: „Ej un dari tu arī tāpat.”¹⁸ Viņš lūdz: „Turiet Manas pavēles.”¹⁹

Sekosim Viņam. Līdzināsimies Viņa paraugam. Paklausīsim Viņa vārdiem. Tā darot, mēs sniegsim Viņam pateicības dievišķo dāvanu.

Mana sirsnīgā, dziļi izjustā lūgšana ir, lai mēs savās personīgajās dzīvēs varētu atspoguļot šo brīnumaino pateicības tikumu. Kaut tas iespiestos mūsu dvēselēs tagad un mūžīgi. Svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Džons Tompsons, „Birthday Party,” *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8. lpp.
2. Lūkas 17:11–19.
3. Teachings of Gordon B. Hinckley (1997), 250. lpp.
4. Skat. Mateja 15:32–38; izcēlums pievienots.
5. The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments, tulk. Džordžs Longs (1888), 429. lpp.
6. Mācība un Derības 59:7, 21.
7. Almas 34:38.
8. Cicerons, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, atlasījis H. L. Menkens (1942), 491. lpp.
9. Džozefs F. Smits, *Gospel Doctrine*, 5. izd. (1939), 263. lpp.
10. Oldess Hakslis, *Themes and Variations* (1954), 66. lpp.
11. Viljams H. Deivjes, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4. lpp.
12. Viljams Artūrs Vords, apkop. Alens Kleins, *Change Your Life!* (2010), 15. lpp.
13. Adaptēts no H. Gordona Grīna, „The Thanksgiving I Don't Forget,” *Reader's Digest*, 1956. g. nov., 69.–71. lpp.
14. Lūkas 23:34.
15. Jesajas 53:3.
16. Psalmi 24:8.
17. Mateja 4:19.
18. Lūkas 10:37.
19. Jāņa 14:15.